

количество сѣ были испратени тогава въ Българія за да дѣйствуватъ тамъ противъ Константинополски-тъ миссіонере. Патріархъ Фотіи право показва на тази Римска интрига, като говори: „не се минахъ и двѣ години отъ какшо Българскій народъ сѣ обръна къмъ истинна-ша вѣра, и ещо че се явихъ нечесшивци и ошверженци, коишо сѣ излѣзли изъ шмы, защо-шо сѣ иснадія запада“ ³⁾ — Както и да е, ные видимъ, че Борисъ въ 866 год. завръза сношенія съ Римска-та църква, не съ цѣль обаче да подчини неи Българска-та църква, както щемъ видимъ тутакъ-си.

Въ 866 година Борисъ испрати въ Римъ посолство съ писмо до Николая I ⁴⁾. Въ това си писмо той е просилъ да му се пратятъ истинни проповѣдници, „защо-то“, говорило се е въ това писмо, „въ наша-та земя, сѣ надошли много проповѣдници отъ разни страни: „изъ Гръція, изъ Арменія и отъ други мѣста и ни учатъ „различно, та не знаемъ кому да вѣрваме“. — Но главна-та цѣль на това писмо се исказва въ слѣдующи-тъ му думи: „Не може ли и намъ да ни бѣде посшавенъ единъ пашріархъ?“ По-на долъ: „Кой шрѣба да ни посшави пашріархъ-шъ?“ Съ голѣма радость Николай I прие това Българско посолство, дохождане-то на което му даде сладки надежди да утвърди власть-та си въ широко-то Българско царство, и въ исто-то време да унизи ненавистниі си Фотія. Въ отговоръ Борису той

³⁾ Въ окружно-то си писмо (отъ 867 г.) къмъ источни-тъ патріарси. — Epist. Phot. ed. Montacutius, London 1651.

⁴⁾ Въ сѣщо-то време Борисъ е пратилъ посолство и до Германскіи краль Людовикъ Нѣмецкіи за да завръже съ него пріятелство и да иска и отъ него достойни проповѣдници на Христіанска-та вѣра. Legati Bulgarorum Radesbonam (Регенсбургъ) ad regem venerunt dicentes: regem illorum cum populo non modico ad Christum esse conversum, simulque potentes: ut rex idoneos praedicatores christianae religionis ad eos mittere non differret. An. Fuldens. ad an. 866. —